

предъ мисълъта, че намѣсто Тодорана, той е убилъ другъ невиненъ човѣкъ.

Той се хвана за главата и излѣзе вънъ, убить и смърлушенъ.

— Хей, старо, пий бе!... Я го вижъ, за тѣхъ се разкахарилъ! Искали се, взели се — прѣждома имъ глава... Пий, ти казвамъ; пий, че благослови! — думаше Стайко и като запотири предъ колибата убиятия заякъ, ухили се още повече и продължи:

— Ами знаешъ ли друго, какво е станало? Снощи единъ обесникъ е пролѣлъ кръвъ...

Дѣдо Кънчо изтръпна и побѣлѣ като платно.

— Пролѣлъ кръвта на плашилото ми, — продължи Стайко — Снощи бързишката го бѣхъ на правилъ и побилъ тамъ долу въ едно лозе да плаши воловарчетата, а единъ нехранимайко го застрелялъ.

Лицето на дѣдо Кънча свѣтна.

— Мжтната да те вземе, Стайко, дай самъ ракията! извика той и като се изсмѣ високо, приседна на прохлупеното корито и дълго разправя на зяпналия го Стайко тазнощнитѣ си патила и тревоги...

— Хайде, Богъ да ги благослови! — надигна той най-после шишето и, като потегли нѣколко пѣти, засмѣ се и додаде:

— Добре е станало, че се е отървало селото отъ него и азъ отъ женска беля...
